

до збірки "Опартуністичний табір в правдивому світлі".

/Матеріал для дальшого опрацювання/. 710904

Витяги з "Постанов" Великих Зборів і конференцій ОУН відносно диверсії інж. А.Мельника і інших опартуністів.

I/ Зі вступу до "Постанов II. ВЗОУН" з квітня 1941 року:

"Внутрішньо-організаційні укладення в довготривалій етап тимчасовості, що повстав в Організації після смерті Вождя, теж вимагали авторитетного й остаточного вирішення. Користуючись перехідним станом, що в Організації після морду Вождя не було легальної влади, деякі опартуністичні елементи на спільку з одним польським провокатором захопили були владу в ОУН і проголосили "вождем" одного зі своїх лідерів, інж. А.Мельника. Цим фактові надати сповідних форм легальності, скликала воля в 1939 році з'їзд, який незгідно з обов'язковим устроєм назвала II. Великим Збором українських Націоналістів, і на тому з'їзді затвердили факти ними доконані. Організації загрожувала небезпека опартунізації й розкладу. Покінчити зі станом тимчасовості в Організації і з небезпечною розкладу в Організації було другим завданням II. Великого Збору ОУН в 1941 році."

Розділ "Постанови в справі диверсії інж. А.Мельника". /В цілості/.

II. Великий Збір Організації українських Націоналістів, розглянувши діяльність ОУН від хвилини смерті с.п. Вождя Євгена Коновальця, не є від 1938 р. до II. Великого Збору Організації українських Націоналістів, не є до 1941 року, стверджує наступне:

1. Фактична керма ОУН закордоном опинилася по смерті с.п. Поливника Євгена Коновальця в руках лідерів, які діяли на владу ОУН.
2. участь шкідників у керманні справами ОУН була загрозом для українського Націоналістичного Руху.
3. обов'язком відповідального за долю ОУН активу Організації було перевести уздоровлення відносно у закордонних керівних кругах ОУН.
4. Полковник Андрій Мельник не мияв ні арозуміння ні доброї волі для переведення без зовнішніх потрясень уздоровлення відносно у закордонних керівних кругах ОУН і співпраця організаційного активу з поливником Андрієм Мельником не могла для ОУН принести жодної користі.
5. Полк. Андрій Мельник виявив повну нездібність кермувати революційним рухом.
6. Полковник Андрій Мельник виступав проти здорових починів активу ОУН, став явно по стороні зрадників і шкідників Організації та очолював їх шкідницьку роботу.
7. Акція полковника Андрія Мельника й його товаришів є диверсією проти ОУН та змагає розбити єдинопільний визвольний фронт українського Народу.
8. Покликання Вужчим Проводом українських Націоналістів полковника Андрія Мельника на Голову ПУН, яке прикладно проголосив для 14.квітня 1938 р. Ярослав Барановський, не має ніякого законного опертя в правному порядку ОУН і тому воно не може мати для ОУН обов'язувачої сили.
9. Полковник Андрій Мельник опинився на чолі ОУН у нелегальній спосіб, всупереч виразним приписам устрою ОУН, які правом покликування Голови ПУН наділяють єдино й виключно Збір українських Націоналістів, а не Вужчий Провід українських націоналістів.
10. З'їзд українських Націоналістів, що відбувся 27.УІІІ.1939 р., не відповів вимогам приписів устрою ОУН про Зун; цього з'їзду не скликано в формальній спосіб і в ньому не брала участі передбачена устроєм ОУН приписана кількість управнених членів Зун.
11. Постанови З'їзду українських Націоналістів в дня 27.УІІІ.1939 р., винесені в характері Постанов Зун, та всі акти, довершені полковником Андрієм Мельником у характері Голови ПУН, є протизаконні та позбавлені правних наслідків.
12. С.п. полковник Євген Коновалець не оставив завдання відносно покликання свого наслідника в особі полковника Андрія Мельника.

13. Твердження Смельяна Сеніка, по сл.п. полковник Євген Кошовалець оставив завдання про свого наслідника, є викривленням Смельяна Сеніка й Ярослав Барановського в підлі отворення в ОУН такої ситуації, яка забезпечувала б Сенікові й Барановському захоплення та закріплення за ними рідавчої позиції в ОУН.

14. Згідно з Постановами устрою ОУН, Провід українських націоналістів творив Голова як рідавчий чинник, разом з рештою членів ПУН, яким прислужував лише хоредчий голос, супроти чого ПУН з хвилинної смерті Покійного Вождя перестав законно існувати.

15. Викідное формально-правном точков до уздорозлення відносин Євген у закордонних керівних кругах ОУН являється правний стан, по заіснував у хвилинні смерті Покійного Вождя, то с дня 23.травня 1938 року.

16. Єдиним правильним впликом до уздорозлення відносин було усунення всіх деструктивних чинників із закордонних керівних постів ОУН.

17. Акт з Ю.ІІ.1940 р., яким покликано до життя Революційний Провід ОУН, був історичном конечністю в розвитку українського націоналістичного руху, яку актив ОУН виконав згідно з інтересами ОУН і волею членських кадрів.

11. ВЗОУН стверджує, по полковник Андрій Мельник потурав зраді в Проводі українських націоналістів, діяв на шкоду ОУН й української справа.

11. ВЗОУН виправчас тому полк. Андрія Мельника з членів Організації українських націоналістів.

Виключення підлягають рівном всі ті члени Організації, по після проголошення Постанов 11. ВЗОУН братимуть участь в акції Андрія Мельника проти ОУН.

11. ВЗОУН заивас полковника Андрія Мельника заперестати розгортати якунебудь акцію під назвов ОУН. Коже відхилення від тієї перестороги Організація побориватиме як диверсію.

11. ВЗОУН заивас всіх націоналістів, яких Група Андрія Мельника втягнула в диверсію проти ОУН, зіврати з нею, підпорядкуватися Проводові ОУН та стати в карні ряди революційно-визвольного руху ОУН під проводом Степана Бандери.

2/ Витяги з неювного тексту "Постанов другої конференції ОУН" з квітня 1942 в "Політичних Постанов":

п. УІ. Визнаємо національно-революційний вплив боротьби єдино правильним. Вважасмо, по першого заложатиме від мобілізації й розбудови власних революційних сил всього народу, об'єднаних від одним революційно-політичним Проводом ОУН. Тому ми рівоче поборивасмо орієнтацію лиш на міжнародно коняктуру, на пасивне вичікування й творення фахових кадрів в чужих державних системах, - як демобілізауючу й вкідливу для української визвольної боротьби.

п. ХХІІ. Мельниківців ми поборивасмо як опортуністичну дрібномананську політичну агентурну групу, по вносить розклад і диверсію в українське організоване життя в боротьбі за Соборну Самостійну Українську Державу. Боротьбу проти мельниківців превадимо в площині політично-програмовій. Поборивачи в першу чергу мельниківську верхівку, прагнемо відірвати від неї збалансовані здорові низи та втягнути їх у всеукраїнську революційно-визвольну боротьбу.

п. ХХХ. Боремося проти всяких форм партійництва, отаманії та відкопування старих відчалих політичних угрупувань. Рівуче виступасмо проти штучного насадження чужинцями агентурних політичних груп /як УМНА, націонал-соціалізм, УНАКОР, Штепа, Кубішович і др./.

3/ Витяги з "Постанов ІІІ. Конференції ОУНСР" /неювний текст/ з лютого 1941 до розділу В "Ситуація на українських Землях..."/

п. 9.: "...Як вислів неогнутої волі українського народу жити самостійним життям і в висліді скріпленої сам самостійницької акції ОУНСР на всіх землях України, наростав єдиний фронт самостійницької боротьби всіх верств українського народу, по позначився: ...

в/ поступенним ліквідуванням впливів серед українського народу партійницьких угрупувань та опортуністично-зрадницьких одиниць і груп, по під різними видами проповідуть порозуміння з окупантами і з ними опіміраються, чим намагається послабити волю українського народу до боротьби та допомагають окупантам закріплювати на Україні колоніальну систему...

п. 11. /Одинадцять/. Не зважаючи на згадані успіхи, все ж таки минуло-річний період боротьби не довів до підсвітової ліквідації існуючих в Україні середовищ, які намагаються скріплювати існуючу, як наслідок поневолення, орієнтацію деякої частини українських народних мас на ворожі Україні політичні центри, що наставляють маси на чулу земліяну поміч. Вважаю в час, коли перед українським народом стоїть питання боротьби за його фізичне й духовне існування та розвиток, існують крім того серед українського народу елементи, які нині понад усе ставлять свої вузько-egoїстичні соціально-економічні інтереси й ради їх заспокоєння нехтують вимоги сучасної національно-визвольної боротьби українського народу.

З дальших Постанов:

п. 19. Засуджуємо всі спроби індивідуальної чи збірної співпраці з окупантами як вкідництво і зраду українському народові. Заплямовуємо як зрадників українського народу всіх агентів і наемників, секретних співпрацівників гестапо й НКВД і других, що за один грив продають свою Батьківщину.

4/ Витяги з "Постанов III. Надзвичайного ВЗСУК" з серпня 1943 року.
уривок зі вступу "два роки боротьби":

"В зв'язку з сучасною політичною ситуацією й нашими завданнями стоїть справа участі цілого народу в боротьбі. На питання також основно розглянув Великий Збір. Українська держава не добро всіх громадян України, тому за неї мусять всі боротися. З другого боку, сьогодні небезпека грозить всьому народові, тому всі його сили мусять стати до боротьби. Навіть тисячі найбільш відданих борців не одбудуть України, коли весь народ не прийме участі в боротьбі. Хто цього не зрозумів, або хто, розуміючи, відтягається від боротьби, той дезертир і народний вкідник, і так його народ буде трактувати.

Тому ОУН, як керівник революційно-визвольної боротьби, взиває до безпосередньої участі в боротьбі всіх громадян. ОУН не бореться за Україну для себе, вона не бореться за владу на Україні ані за форму влади. Про владу і її форму буде рікати сам народ і його найкращі представники. Але сьогодні ОУН являється передовим керівником визвольної боротьби народу, тому й кличе других до цієї боротьби. Ніхто не може стояти збоку! Великий тягар боротьби мусять весь народ взяти на свої плечі. Окремі діячки сучасної визвольної боротьби головню військова, вимагають ряду фахівців. Вони серед українського народу є і вони на його службу мусять прийти. ОУН вважас, що обов'язком кожного українського громадянина є служити українській визвольній справі, і це вимогу буде консеквентно здійснити. Завдяки цьому, в цей спосіб будуть також, по думці Великого Збору, створені передумови для об'єднання всього народу, яке деконстяться одно в боротьбі. Тому, розбудовуючи поодинокі форми визвольної боротьби та притягаючи до неї якнайширші маси, ОУН рівночасно визнає, що ліквідація партійних спорів та всеукраїнське об'єднання є одним з основних завдань в сучасний момент."

З "Політичних Постанов" - розділ "Внутрішньо-український стан":

п. 16. Всі спроби опортуністичного табору скерувати визвольну боротьбу українського народу за УСД на манівні співпраці з окупантськими реакційними імперіалістами та дочекити українську визвольну справу до планів отих імперіалістів, розпалися об рішучий спротив українських народних мас.

п. 17. Організація українських Націоналістів є єдиним зловні незалежним самостійницьким керівником революційно-визвольної боротьби українського народу за українську Самостійну Соборну Державу.

п. 21. Об'єднання українського народу буде здійснене одно в боротьбі. Прагнучи до об'єднання українського народу, орієнтуємось сьогодні на елементи, здібні до революційної боротьби."